

nok være enige om, saa det kunde ikke falde mig ind at tro, at de Herrer skulde komme i Forlegenhed under Agitationsarbejdet. Seg mener, at Agitationen er overhovedet noget, som Folk nok kunne finde sig til Rette med; men jeg tror, at de Herrer ville fortryde det i deres Hjertes, naar de ville være ganske oprigtige. Naar nu De — og det gælder jo de fleste af os — som have staaet i Spidsen for en Fattigadministration, enten i en Landkommune eller Købstadkommune, ville se sig om, kunne De jo ikke nægte, at man lige straks vil holde sig for Djnene en stor Mængde Menneſter, hvem dette Lovforslag vil komme til Gode, og som man ikke vilde kunne hjælpe ad nogen anden Vej, naar det ikke skulde være gennem Fattigvæsenet, som er det eneste, de kæmpe for at undgaa. Det kunne de Herrer ikke nægte, som forstaa sig noget paa Fattigvæsenet og have haft dermed at gøre. Ja, jeg kan endog blot bede Dem kaste Blikket om i Deres Bekendtskabskreds, saa ville De finde en Mængde gamle baade Mænd og Kvinder, om hvilke De maa sige: Efter denne Lov kunne de hjælpes af Nød og Trang; jeg har ikke selv Penge; jeg veed kun den Udvej, som denne Lov byder. Det tør jeg sige af mange Aars Erfaring. Ja, vi kunne blot gaa til vor egen Slægt og se, hvem der kan hjælpes efter denne Lov. Det ville de Herrer, naar denne Lov er færdig, altsammen komme til at se, og saa ville de fortryde i deres Hjertes, at de ikke have stemt for denne Lov — thi vi vide jo alle, at De ere ligesaa varmt følende for denne Sag som vi andre — selv om De klare sig i Agitationen.

Judenrigsministeren (Singers Lev):

Dette Lovforslag indeholder ganske sikkert en Del Bestemmelser, som hidtil ikke have været Tinget bekendte, men det indeholder i og for sig ingen ny Hovedtanke; thi Hovedtanken for Lovforslaget ligger i den velbenedte Paragraf i Lovforslaget om Fattigvæsenet — § 64 var den oprindelig — som fra først af ikke blev modtagen meget varmt, men som senere har vundet mere og mere Interesse her i Tinget. Jeg maa altsaa tillade mig at hævde, at Tanken, der ligger til Grund for Lovforslaget, er gammel, og jeg kan derfor ikke begribe den Overraskelse, der høre sig hos ærede Medlemmer over, at de ikke have haft Tid til at overveje Hovedtanken i Forslaget. Hovedtanken have de haft rundelig Tid til at overveje, thi den har været bekendt i halvandet Aars Tid og maaske mere. Denne Paragraf er Hovedtanken, paa hvilken Lovforslaget er bygget, det veed Tin-

get meget vel, vi have jo været i Forhandling om den Sag flere Gange. Nu er ganske vist Tanken i denne Paragraf ført videre ud, og det er slet i mere end een Retning, men Hovedprincippet, som ligger til Grund for nævnte Paragraf, er dog vedligeholdt. Det, hvorved dette Lovforslag adskiller sig fra de andre Forslag, der have været fremme, er, at det bygges paa den nu bestaaende Rets Kammer, benytter sig af de Kommunalbestyrelser, vi kende, benytter sig af de administrative Led, som ere vel indøvede i og bekendte med beslægtede Materier. Derfor gaar det fuldkommen sikkert frem efter min Mening. Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) sagde, at man ikke veed, hvor meget det bliver til, eller hvor lidt det bliver til, saa kan man for sig med Lovforslaget i Haanden meget godt udtale det; men enhver, som blot vil gaa længere til Bunds og se med sund og jævn Fornuft paa, om det bliver til noget, og hvad det bliver til, kan selv besvare det Spørgsmaal med, at det bliver til noget; thi der er nogle, der ville komme og kræve Understøttelse efter denne Lov, og den Forudsætning, at Kommunalbestyrelserne ikke ville hde den og Loven altsaa ikke faa nogen Virkning, anser jeg for aldeles urimelig. Det er ganske let, naar man vil udtale sig mod Lovbestemmelser som de her foreslaaede at finde Argumenter, som man kan føre op med, men man kan maaske ikke saa let godtgøre, at her i Virkeligheden ikke er et Tilbud, som er overmaade forstandigt og vel begrænset, og som vil udrette bethdeligt for dem, som trænge haardest i Samfundet — thi Forslaget sigter kun til dem, der trænge haardest i Samfundet, og ikke til andre.

Et æret Medlem, det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds, tror jeg, det var, udtalte, at nu var altsaa Princippet „Hjælp til Selvhjælp“ opgivet. Nej, deri tager det ærede Medlem ganske fejl. Paa dette begrænsede Omraade, efter samme Synspunkt som § 64 i den Lov, jeg nævne, har man ganske vist stillet sig paa en noget anden Maade, end man ellers har gjort paa den sociale Lovgivning, og hvorfor? Fordi det altid er hævdet, ogsaa af det ærede Medlem, hævdet i høje Toner fra mange Sider her i Salen, at de Folk, som ere stillede saaledes, at de maa komme til Fattigvæsenet som den sandsynlige Udvej, dem vil man ikke kunne kræve stort af. Her kræver man, at de en vis Tid skulle have holdt sig selvstændige for at vise, at de virkelig ville hævde deres Stilling, saavidt de kunne. Og dernæst giver man dem, hvad de behøve. Nu siger man: Ja, men saa bliver dette det